

tes hverken i lovgivningen, i domspraksis eller i den juridiske eller regnskabsvidenskabelige litteratur, og — hvad værre er — hverken anklageskriftet eller de ledsagende bemærkninger fra rigsadvokaten rummer det mindste forsøg på en juridisk, økonomisk eller regnskabsvidenskabelig definition af det fiktionsbegreb, der er grundlaget for tiltalen. Anklageskriftet synes dog nærmest at forudsætte, at enhver pengebevægelse er „fiktiv“ eller uforbindende, hvis den ikke ledsages af en fysisk overrækkelse af penge-sedler eller mønter.

En sådan opfattelse er naturligvis uholdbar, allerede fordi størsteparten af de pengebevægelser, der forekommer her i landet, udelukkende finder sted som bogholderiposteringer i offentlige kassers, pengeinstitutters og andre erhvervsvirksomheders bogholderisystemer.

Mindretallet mener selvsagt ikke, at folketinget skal gå ind i en detailanalyse af anklageskriftets enkelte bestanddele. På den anden side finder mindretallet det særdeles betænkeligt, at folketinget ukritisk giver samtykke til tiltalerejsning i henhold til et anklageskrift, hvis juridiske terminologi savner klarhed.

Mindretallet har derfor under udvalgets forhandlinger ønsket, at udvalget skulle anmode justitsministeren om at besvare følgende spørgsmål:

„Det bedes oplyst, hvori forskellen mellem „reelle“ og „fiktive“ bogholderiposteringer består.“

Til trods for, at mindretallet i udvalget fastholdt spørgsmålet, og til trods for, at den almindelige folketingspraksis er, at ethvert udvalgsmedlem kan få ministerens svar på de spørgsmål, medlemmet finder af betydning, hindrede udvalgets andre partier, at dette spørgsmål blev stillet til justitsministeren. Denne holdning er i så flagrant modstrid med folketingsudvalgenes sædvanlige arbejdsvilkår, at den i sig selv udgør et vægtigt indicium blandt så mange andre for, at tiltalen er af den karakter, som grundlovens § 57 skulle hindre.

Mindretallet konstaterer herefter, at anklageskriftet savner juridisk klarhed, og finder, at immunitetsophævelsen forelægges folketinget til afgørelse under betingelser, der er egnede til at svække retssikkerheden.

Det strider efter mindretallets opfattelse mod fundamentale retsprincipper, at et så omfattende anklageskrift mod et folketingsmedlem bygges på juridiske teorier, der er skabt specielt til denne sag, og som altså øjensynlig ikke kan forventes uddybet nærmere, hverken af rigsadvokaten eller justitsministeren. Mindretallet udtrykker sin dybe beklagelse over, at udvalgets flertal har modsat sig, at det ovenfor citerede spørgsmål rettes til justitsministeren.

Ved sin holdning — og herunder ved sine bortforklarende bemærkninger i indstillingen — har udvalgsflertallet tydeligt markeret, at flertallet ønsker at afskære folketinget muligheden for at udøve nogen som helst kritisk sans over for de aldeles uklare juridiske synspunkter, der af anklagemyndigheden er fabrikeret til brug for sagen mod Mogens Glistrup. Det er foruroligende, at flertallet betragter udvalget for forretningsordenen og folketinget som et ekspeditions-kontor, der på anklagemyndighedens forlangende, ganske ukritisk og uden nogen som helst saglig vurdering af det foreliggende materiale, automatisk skal gå med til anklagemyndighedens ønske om udlevering af et folketingsmedlem til en formentlig årelang forfølgelse ved domstolene. Mindretallet er dog ved nærmere eftertanke ikke overrasket over flertallets holdning.

2. *Anklageskriftets hovedtese er efter mindretallets opfattelse uholdbar.*

Det forekommer mindretallet helt paradoksalt, at de i anklageskriftet omhandlede aktieselskaber — selv om de betegnes som „fiktive“ og som værende uden aktiekapital, hverken på stiftelsestidspunktet eller senere — dog ejer fast ejendom, børsnoterede aktier og obligationer, pantebrev og mange andre aktiver. Under udvalgets forhandlinger har det f. eks. været oplyst, at et af de som „fiktive“ betegnede selskaber er ejer af et pantebrev i en fast ejendom, tilhørende den ene af de to anklagere i sagen, politifuldmægtig Ole Rørbæk-Petersen. Efter forhandlingerne i udvalget er det mindretallets opfattelse, at dette eksempel kun er et enkelt af måske flere hundrede eller flere tusinde tilsvarende eksempler på, at de pågældende selskaber ikke kan være „fiktive“ i anklageskriftets forstand. På denne baggrund er det